

Sygn. akt II AKa 413/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grażyna Świdorska - Wandor (spr.)

Sędziowie: SSA Witold Kuczorski

SSO del. Andrzej Rydzewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Janusza Krajewskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2012 r.

sprawy

B. O.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 4 września 2012 r., sygn. akt **XI Ko 517/12-On**

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej odszkodowania i zadośćuczynienia za represje stosowane w okresie stanu wojennego oraz konfiskaty gospodarstwa rolnego skutkującej koniecznością utrzymania matki i na mocy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umarza w tej części postępowanie;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

B. O. złożył wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej wysokości 550.000 zł za:

- niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy;

- represje stosowane w okresie stanu wojennego;

- utrzymanie matki pozbawionej środków do życia w konsekwencji konfiskaty jej majątku – gospodarstwa rolnego;

na podstawie art. 8 ust 1 i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami).

W uzasadnieniu sprecyzował swoje roszczenie w ten sposób, że domagał się odszkodowania i zadośćuczynienia za:

1. pozbawienie wolności w sprawie Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy sygn. akt III K 4/64, w sprawie tej był tymczasowo aresztowany, a zakończyła się ona prawomocnym uniewinnieniem od stawianych mu zarzutów – za to domagał się kwoty 100.000 zł odszkodowania i 150.000 zł zadośćuczynienia;
2. zaniżenie podstawy wymiaru emerytury, pozbawienia jego matki zabezpieczenia socjalnego, wysokość szkody oszacował na kwotę 150.000,- zł;
3. krzywdy wyrządzone wnioskodawcy, jego rodzinie oraz jego matce, które w rzeczywistości poniósł on sam – w wysokości roszczenia 150.000,0 zł.

W ocenie wnioskodawcy wszystkie te krzywdy, stanowiły konsekwencje prześladowań ze strony aparatu władzy, za uczestnictwo w organizacji (...), pochodzenie z rodziny kułaków oraz prezentowanie niechęci do ówczesnej władzy.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 4 września 2012 roku, sygn. akt XI Ko 517/12-On:

1. wniosek oddalono;
2. kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy B. O., zaskarżając orzeczenie w całości. Wnioskodawca zarzucił Sądowi I instancji:

1. naruszenie przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na braku przeprowadzenia oceny zeznań wnioskodawcy dotyczącej przyczyn pozbawienia wolności;
2. naruszenie przepisów postępowania art. 410 k.p.k. polegające na wyrokowaniu w oparciu o niekompletny i przemieszany materiał dowodowy dotyczący różnych postępowań;
3. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. polegające na pominięciu przez Sąd jakiegokolwiek odniesienia się do wskazań wynikających z treści postanowienia Sądu Najwyższego i postanowienia Sądu Apelacyjnego uchylające postanowienie z dnia 8 września 2009 r. do ponownego rozpoznania;
4. naruszenie prawa procesowego art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. polegające na prowadzeniu postępowania w zakresie odnoszącym się do przedmiotu innej zakończonej prawomocnie sprawy;
5. naruszenie art. 1 ust 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. polegającego na nieuwzględnieniu wniosku w zakresie stwierdzenia nieważności orzeczenia organów pozasądowych w okresie stanu wojennego;
6. naruszenie art. 11 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. polegającą na nie przyznaniu odszkodowania mimo zaistnienia przesłanek z powyższego przepisu.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie odszkodowania z tytułu bezprawnego pozbawienia wolności oraz z tytułu represji stanu wojennego polegających na zwolnieniu z pracy i przyznaniu świadczeń z ubezpieczeń społecznych z zaniżonej wysokości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy okazała się tylko częściowo trafna - w zakresie naruszenia przez organ a quo prawa procesowego tj. art.17 § 1 pkt 7 k.p.k., dlatego skutkowałą zmianę zaskarżonego wyroku. Natomiast pozostałe wnioski zawarte w petitum środka zaskarżenia, były niezasadne w stopniu oczywistym.

Na wstępie, mając na uwadze podniesiony zarzut naruszenie przez organ pierwszoinstancyjny art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. - należało odnieść się do tego, w jakim zakresie Sąd meriti był uprawniony, ale też obowiązany orzekać w niniejszej sprawie.

Nie może być wątpliwości co do tego, że całością wniosku B. O. z dnia 10 listopada 2008r. przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu represji ówczesnych władz PRL poczynawszy od 1945r. aż do okresu stanu wojennego, w tym z tytułu zabranego gospodarstwa rolnego, zajmował się już Sąd Okręgowy w Gdańsku, który wyrokiem z dnia 2 grudnia 2010r. w sprawie o sygn. akt XI Ko 620/09 (utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 kwietnia 2010r. w sprawie II AKa 65/11) – wniosek ten oddalił na mocy art. 1, art. 8 ust 1, art. 11 i art.13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. nr 34,poz.149 z późn. zm.).

Wnioskodawca złożył także do Sądu Okręgowego w Gdańsku kolejny wniosek z dnia 11 listopada 2008r. o zwrot przymusowo zabranego na własność Skarbu Państwa gospodarstwa rolnego jego rodziców. Po jego rozpoznaniu, Sąd w wydanym postanowieniu z dnia 27 sierpnia 2009r., sygn. akt XI Ko 619/09-Un, w przedmiocie unieważnienie postanowienia Sądu Powiatowego w Grudziądzu z dnia 22 listopada 1965r. w sprawie Ns 169/65 oraz postanowienia Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy z dnia 11 lutego 1966r. w sprawie II Cr 1405/65 – wniosku B. O. nie uwzględnił, jako nie spełniający kryteriów wskazanych w ustawie z dnia z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tzw. ustawa „lutowa” z 1991r.). Postanowienie to uprawomocniło się 23 września 2009r.

Nie może być zatem żadnych wątpliwości co do tego, że poza zakresem rozpoznania w sprawie sygn. akt XI Ko 620/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku pozostawało, zawarte we wniosku B. O. z dnia 10 listopada 2008r., roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienie wolności w sprawie III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy, które zostało objęte odrębnym postępowaniem w sprawie o sygn. akt XI Ko 622/09-o. W tejże sprawie (tj. XI Ko 622/09-o) Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 8 września 2009r. umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 2 pkt 7 k.p.k., uznając, iż wnioskodawca dochodził już odszkodowania za niesłuszne tymczasowe aresztowanie na podstawie przepisów rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego. W Sądzie Wojewódzkim w Bydgoszczy rozpoznawana była już bowiem sprawa z wniosku B. O. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za pozbawienie go wolności w sprawie III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy i wyrokiem z dnia 10 grudnia 1998r., w sprawie III Ko od 11/98, wniosek ten został oddalony (orzeczenie to utrzymał w mocy Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 23 września 1999r. w sprawie II AKa 61/99). Sąd Najwyższy w Warszawie postanowieniem z dnia 5 października 2001r. w sprawie III KKN 155/20000 oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XI Ko 622/09-O zażalenie złożył wnioskodawca, zarzucając orzeczeniu naruszenie art. 1 ust 1 i art. 11 ustawy „lutowej” z 1991r. W dniu 25 listopada 2009r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie II AKz 667/09 po rozpoznaniu zażalenia B. O. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Na to rozstrzygnięcie kasację do Sądu Najwyższego złożył Rzecznik Praw Obywatelskich zarzucając naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie podniesionego w złożonym przez wnioskodawcę środka odwoławczym zarzutu obrazy art. 11 ustawy „lutowej” z 1991r. W dniu 7 marca 2012r. Sąd Najwyższy wyrokiem wydanym w sprawie III KK 272/11 uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2012r. w sprawie II AKz 255/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchylił postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 08 września 2009 r., sygn. akt XI Ko 622/09-O i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu organ ad quem podniósł, że Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznając wniosek B. O. nie dostrzegł, że choć rodzaj roszczeń przedstawianych przez wnioskodawcę w treści złożonego przez niego wniosku jest tożsamy z tymi, których dochodził w sprawie III Ko od 11/98 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy, to jednak zdecydowanie inna jest podstawa prawna, która miałaby stanowić podstawę do ich zasądzenia, tak więc nie można w tym przypadku stwierdzić stanu powagi rzeczy osądzonej.

Z powyższego ewidentnie wynika zatem, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania tj. w sprawie XI Ko 517/12 mógł procedować tylko i wyłącznie w zakresie ewentualnego zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w oparciu o przepisy ustawy lutowej z 1991 r. za niesłuszne pozbawienie wolności B. O. w sprawie III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy. Natomiast nie mógł już procedować w zakresie odszkodowania i zadośćuczynienia za represje stosowane w okresie stanu wojennego oraz konfiskaty gospodarstwa rolnego skutkującej koniecznością utrzymania matki, albowiem było to już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Gdańsku prawomocnym wyrokiem z dnia 2 grudnia 2010r., w sprawie XI Ko 629/09 (utrzymany przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2011r., w sprawie II AKa 65/11).

Z powyższego wynika więc, iż zarzut podnoszony przez skarżącego o naruszeniu przez Sąd a quo powagi rzeczy osądzonej jest zasadny i skutkować musiał w tym zakresie zmianę zaskarżonego wyroku, dlatego Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej odszkodowania i zadośćuczynienia za represje stosowane w okresie stanu wojennego oraz konfiskaty gospodarstwa rolnego skutkującej koniecznością utrzymania matki i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 415 § 1 k.p.k. i umorzył w tej części postępowanie (pkt I wyroku).

W tym miejscu należy też stwierdzić, że apelacja skarżącego jest wewnętrznie sprzeczna, bo z jednej strony zarzuca Sądowi I instancji naruszenie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (zresztą słusznie, co wykazano powyżej), a z drugiej także naruszenie art. 1 ust 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. polegające na nieuwzględnieniu wniosku w zakresie stwierdzenia nieważności orzeczenia organów pozasądowych w okresie stanu wojennego. Tymczasem w zakresie tego zarzutu procedował już Sąd Okręgowy w Gdańsku w prawomocnie zakończonej sprawie XI Ko 620/09-On.

Natomiast pozostałe podniesione przez pełnomocnika zarzuty tj. naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. mają na tyle charakter ogólnikowy, że uniemożliwiają jakąkolwiek merytoryczną polemikę. Pełnomocnik nie precyzuje bowiem na czym polegać miały zarzucane uchybienia. Nie wiadomo bowiem, który z dowodów przeprowadzonych w sprawie został oceniony przez Sąd meriti z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, które z ustaleń faktycznych są sprzeczne z powołanymi dowodami ani też w jaki sposób Sąd wybiórczo potraktował dowody i które przyjął za podstawę wyroku, a których w ogóle nie uwzględnił w swoich rozważaniach. Jak należy przypuszczać, podniesienie w ten sposób sformułowanych zarzutów miało jedynie na celu przekonanie Sądu odwoławczego, iż wskutek uchybień w procedowaniu doszło do wadliwego ustalenia w sprawie stanu faktycznego zamiast prawidłowego, że B. O., prowadząc działalność konspiracyjną przeciwko władzy komunistycznej i będąc członkiem organizacji (...), został tymczasowo aresztowany w sprawie Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy, sygn. akt III K 4/64, w związku z tym prowadził działalność niepodległościową, co - zdaniem skarżącego - winno skutkować uwzględnieniem roszczenia wnioskodawcy w trybie art. 11 ustawy „lutowej” z 1991r..

Wbrew stanowisku skarżącego nie doszło także do naruszenia przez Sąd meriti art.424 § 1 k.p.k., wprawdzie sporządzone przez organ a quo uzasadnienie nie należy do modelowych, to jednak przedstawiony w nim tok rozumowania poddaje się kontroli instancyjnej.

Natomiast pełnomocnik wnioskodawcy całkowicie pomija te względy, które w rzeczywistości zdecydowały o treści zaskarżonego wyroku i oddaleniu wniosku o zasądzenie dochodzonej od Skarbu Państwa sumy tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia, a więc materię normatywną uregulowań ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.).

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd meriti wyrokował w oparciu o kompletny materiał dowodowy, jaki dotychczas został zebrany we wszystkich sprawach prowadzonych z wniosków B. O.. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji, dokonując oceny o bezzasadności zgłoszonego roszczenia wobec Skarbu Państwa, dysponował całokształtem materiału dowodowego zebranego nie tylko w tejże sprawie, ale także w prawomocnie zakończonych sprawach:

- III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy;

- XI Ko 517/12 Sądu Okręgowego w Gdańsku – o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu tymczasowego aresztowania w sprawie III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy;

- XI Ko 620/09-On Sądu Okręgowego w Gdańsku – o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu represji władz PRL-u, w tym w okresie stanu wojennego oraz z tytułu zabranego gospodarstwa rolnego;

- XI Ko 619/09-Un Sądu Okręgowego w Gdańsku – o uznanie za nieważne orzeczeń o przymusowym przejęciu gospodarstwa rolnego: postanowienia Sądu Powiatowego w Grudziądzu z dnia 22.11.1965r. w sprawie Ns 169/09 oraz Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy z dnia 11.02.1966r. w sprawie II Cr 140/65.

Należy zatem stwierdzić, wbrew stanowisku skarżącego, że w realiach tejże sprawy Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził przewód sądowy gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne jej rozstrzygnięcie.

Istotne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie zasadniczo prawidłowej analizy przeprowadzonych dowodów, zgodne były ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, znajdując odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał, jakie fakty uznał za ustalone i na czym je oparł, a następnie wyprowadził z dokonanych ustaleń prawidłowe wnioski, w tym o braku podstaw do przyjęcia, że zastosowany wobec wnioskodawcy tymczasowy areszt w sprawie III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy był formą represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w świetle ustawy „lutowej” z 1991r. (Dz.U. nr 34, poz.149 z późn. zm.).

Koniecznym wymogiem do uznania za nieważne orzeczenia, a następnie zasądzenia odszkodowania w oparciu o przepis art. 8 ustawy „lutowej” z 1991r., czy tylko zasądzenie samego odszkodowania w oparciu o przepis art. 11 tej ustawy jest stwierdzenie, czy zarzucony lub przypisany czyn albo zatrzymanie lub aresztowanie związane było z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, albo za opór przeciwko kolektywizacji wsi i obowiązkowym dostawom (art. 1 ust. 1 tejże ustawy). Niezależnie od tego orzeczenie uznaje się za nieważne, jeżeli czyn został popełniony w celu uniknięcia w stosunku do siebie lub innej osoby represji za działalność, o której wyżej wspomniano. Chodzi więc o to, aby zachowanie osoby represjonowanej zarówno podmiotowo, jak i przedmiotowo zmierzało do odzyskania niepodległości. Osoba więc represjonowana musiała mieć w okresie swojej działalności świadomość tego, że swoim postępowaniem wzmocnia działania prowadzące do odzyskania niepodległości.

Nie trzeba dodawać, że uwzględnienie wniosku o odszkodowanie, złożonego na podstawie przepisów ustawy „lutowej” z 1991r., wymaga w każdym wypadku pozytywnego wykazania, że represje były następstwem działania na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego lub były stosowane z powodu takiej działalności. Przedstawione dowody nie pozwalają potwierdzić żadnej z tych możliwości i nie są zdolne podważyć odmiennego w tej kwestii ustalenia Sądów orzekających.

Ustawa z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie ma na celu doprowadzenia do zadośćuczynienia moralnego i materialnego za wszelkie formy represji wobec osób prowadzących działalność niepodległościową. Całokształt przepisów tej ustawy jednoznacznie wskazuje, że jej zakres ograniczony jest do wypadków prawnokarnej represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W świetle wyżej naprowadzonego stwierdzenia, mając na uwadze już samo przesłuchanie wnioskodawcy, czy nawet treść apelacji, a przede wszystkim całość dokumentów zebranych w tejże sprawie, jednoznacznie należy stwierdzić, iż żądanie wnioskodawcy B. O. należy uznać za nieuzasadnione. Wnioskodawca podaje wprawdzie, iż głównym powodem pozbawienia go wolności w sprawie III K 4/64 było to, że należał do organizacji politycznej (...), której celem było odzyskanie niepodległości, jednakże, nie zdołał na te okoliczności przedstawić żadnych dowodów. Takich dowodów też nie ma w sprawie III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy. Wnioskodawca nie prowadził też żadnej działalności niepodległościowej. Ustaleniem przesądającym o oddaleniu wniosku o zasądzenie odszkodowania było natomiast przyjęcie - na podstawie zachowanych i ujawnionych dokumentów - że stosowane wobec wnioskodawcy

represje nie pozostawały w związku z przynależnością do (...). Żaden z zaofiarowanych dowodów nie podważa, ani nie kwestionuje nawet tego ustalenia.

Z lektury akt sprawy III K 4/64 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy wynika, że B. O. został aresztowany 6 grudnia 1963r. (k.1013, t. VI akt) pod zarzutem tego, że: w czasie od stycznia do kwietnia 1962r. w Ś. i L. woj. (...) wręczył B. S. kwotę 1000 zł w celu przekazania jej pracownikom prokuratury dla spowodowania umorzenia postępowania przygotowawczego w jego sprawie karnej tj. o czyn z art.134 d.k.k. W dniu 23 stycznia 1964r. wniesiony został do Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy akt oskarżenia przeciwko 12 osobom, w tym wnioskodawcy. W dniu 29 czerwca 1964r. zapadł wyrok w którym B. O. został uniewinniony od zarzucanego mu czynu i tego też dnia uchylono wobec niego tymczasowe aresztowanie (k.3338, t. XIX akt).

Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy III K 4/64 wynika też, że B. O. o popełnienie zarzucanego mu czynu w toku postępowania przygotowawczego pomawiała główna podejrzana (a później oskarżona) M. D. (k.225, t. II akt), która dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego zmieniła treść swoich wyjaśnień. Natomiast z zeznań św. K. L. wynikało, że w czasie kiedy krążyły pogłoski o prowadzeniu dochodzenia w sprawie niedoboru mięsa w restauracji dworcowej w L., gdzie kierownikiem był B. O., on sam tj. wnioskodawca prosił ją aby zeznawała, że pożyczył mięso z bufetu dworcowego, a następnie je zwrócił (k.638, t. IV akt). Z kolei św. A. C. zeznawał, że B. O. został ujęty przez milicję, gdy wynosił w teczce mięso z bufetu, wobec czego wszczęto dochodzenie, później zaś dowiedział się od B. S., że sprawa O. została załatwiona w powiecie (k.646, t. IX akt). Także z zeznań św. F. K. wynikało, że w kuchni restauracji dworcowej w L. występowały ciągle niedobory mięsa, zdaniem świadka postępowanie w tej sprawie przeciwko O. umorzono „tylnymi drzwiami”, albowiem słyszał o wręczeniu łapówki przez B. O. i B. S. (k.648, t. IX akt).

Z powyższego wynika zatem, iż żaden ze świadków czy oskarżonych występujących w sprawie III K 4/64 nie zeznawał o przynależności B. O. do (...) i szykanowaniu go z tego powodu, nawet nie wynikały z nich chociażby jakiegokolwiek strzępy informacji, czy domysły, że taką działalność wnioskodawca wówczas prowadził, a były to przecież osoby z jego najbliższego środowiska pracy. Z analizy akt sprawy III K 4/64 jednoznacznie wynika, że przyczyną zastosowania aresztu wobec wnioskodawcy, były pomówienia ze strony osób ewidentnie mu nieprzychylnych, a więc gdyby posiadały jakąkolwiek wiedzę, (lub chociażby domysły), że wnioskodawca prowadził działalność polityczną o jakiej sam mówi, to z pewnością, mając na względzie „czasy głębokiej komuny” o tym by zeznawały, aby go jeszcze bardziej pogrążyć.

Wskazać również należy, że w dokumentacji znajdującej się w zasobach Instytutu Pamięci Narodowej, przesłanej na wniosek Sądu Okręgowego (k.250), brak jest jakiegokolwiek informacji, czy nawet poszlak potwierdzających twierdzenia wnioskodawcy, że tymczasowe aresztowanie w sprawie III K 4/64 stanowiło formę represji za prowadzoną przez niego działalność niepodległościową.

Reasumując należy stwierdzić, że żaden z nadesłanych dokumentów nie stanowił dowodu, który w sposób jednoznaczny potwierdzałby oświadczenia wnioskodawcy, że należał do (...) i prowadził działalność niepodległościową. Zważywszy na to, jak i na fakt, że Sąd Okręgowy wyczerpał możliwości poszukiwania dowodów w przedmiotowej sprawie, a dodatkowo, że nie dostarczył takich również wnioskodawca - uznać należało, iż trafny był wniosek Sądu Okręgowego, że w niniejszej sprawie brak podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca był represjonowany (której formą był zastosowany areszt tymczasowy w sprawie III K 4/64) za prowadzoną działalność niepodległościową.

Na marginesie należy tylko stwierdzić (w związku z zarzutem zawartym w treści uzasadnienia apelacji in fine), że wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 27 sierpnia 2009r. w sprawie XI Ko 620/09, jest już bezprzedmiotowy. Zgodnie z przepisami k.p.k. powinien zostać złożony w Sądzie Okręgowym w Gdańsku, który ten protokół sporządzał w terminie wskazanym w art. 153 § 4 k.p.k., tj. do chwili wysłania akt sprawy do sądu wyższej instancji (art.152 k.p.k. i 153 k.p.k.). A skoro sprawa XI Ko 620/09 jest już prawomocnie zakończona (wyrok Sądu Apelacyjnego w sprawie II AKA 65/11 został wydany w dniu 7 kwietnia 2011r.), to podnoszenie tych okoliczności w tejże sprawie (a w której protokół ten nie był sporządzany) i dopiero na tym etapie postępowania, jest głębokim nieporozumieniem.

Z uwagi na powyższe, jak też chybioną argumentację przedstawioną w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części (pkt II wyroku), uznając jedynie za trafny zarzut naruszenia przez organ a quo zasady res iudicata, co było powodem uchylecia wyroku w zakresie wskazanym w jego treści i umorzenia w tej części postępowania (pkt I wyroku).

O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na podstawie art. 13 w zw. z art.8 ust. 3 ustawy „lutowej” z 1991r.